

David Davidson: Kommentar till Bevillningsförrordningen. 306 S. 8vo.

Samme: Om Beskattningsnormen vid Indkomstskatten. 150 S. 8vo. Upsala, Lundeqvistska Bokhandeln. 1889.

Begge disse Skrifter yder et nyt Bidrag til den i Forvejen overordenlig rige Literatur om Indkomstskatten. Det første af dem er det, der frembyder den største Interesse. Det giver en detailleret og udtømmende Fremstilling af den ejendommelige Form for en Indkomstbeskatning, som findes i Sverig under Navn af »Bevilling af fast egendom samt af inkomst«. Et nøje Kendskab til denne Beskatningsform frembyder ikke alene den samme Interesse som Kendskabet til de andre Forsøg, der i forskellige Lande er gjorte paa at løse Problemet om direkte Beskatning af Formue og Indtægt, men har ogsaa en særlig Betydning paa Grund af det Indblik, det giver i en Mængde ejendommelige svenske administrative og økonomiske Forhold.

Det andet Skrift er af mere theoretisk Natur. Det søger at finde de Regler, der bør gøres gældende ved Ansættelse og Paaligning af Indkomstskat. Det undersøger, hvorledes Begrebet Indkomst i denne Henseende bør defineres og behandler Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatten bør være proportional eller progressiv, om der bør gøres Forskel paa funderet og ufunderet Indtægt osv. Forfatteren viser et særdeles indgaaende Kendskab til de forskellige Lande. De theoretiske Betragtninger bringer derimod ikke noget væsentlig nyt overfor tidligere Behandlinger af Spørgsmaalet, og Undersøgelsen af hvorledes Skatteindtægten bør beregnes, er i Forhold til de mere fundamentale Spørgsmaal ført ud i en temlig vidtløftig Bredde, hvorved en Del af Bogen snarere kan siges at give særdeles forstandige — om end ret selvfølgelige — Forskrifter for et rationelt Bogholderi end egentlig finansvidenskabelige Regler. Helt original er kun en af Forfatteren forsøgt Begrundelse af den progressive Beskatning. Han forkaster alle tidligere Begrundelser af Progressionen og opstiller en ny, som vel er særdeles skarpsindig, men dog ikke fyldestgørende. At

David Davidson: Kommentar till Bevillningsförrordningen. 306 S. 8vo.

Samme: Om Beskattningsnormen vid Indkomstskatten. 150 S. 8vo. Upsala, Lundeqvistska Bokhandeln. 1889.

Begge disse Skrifter yder et nyt Bidrag til den i Forvejen overordenlig rige Literatur om Indkomstskatten. Det første af dem er det, der frembyder den største Interesse. Det giver en detailleret og udtømmende Fremstilling af den ejendommelige Form for en Indkomstbeskatning, som findes i Sverig under Navn af »Bevilling af fast egendom samt af inkomst«. Et nøje Kendskab til denne Beskatningsform frembyder ikke alene den samme Interesse som Kendskabet til de andre Forsøg, der i forskellige Lande er gjorte paa at løse Problemet om direkte Beskatning af Formue og Indtægt, men har ogsaa en særlig Betydning paa Grund af det Indblik, det giver i en Mængde ejendommelige svenske administrative og økonomiske Forhold.

Det andet Skrift er af mere theoretisk Natur. Det søger at finde de Regler, der bør gøres gældende ved Ansættelse og Paaligning af Indkomstskat. Det undersøger, hvorledes Begrebet Indkomst i denne Henseende bør defineres og behandler Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatten bør være proportional eller progressiv, om der bør gøres Forskel paa funderet og ufunderet Indtægt osv. Forfatteren viser et særdeles indgaaende Kendskab til de forskellige Lande. De theoretiske Betragtninger bringer derimod ikke noget væsentlig nyt overfor tidligere Behandlinger af Spørgsmaalet, og Undersøgelsen af hvorledes Skatteindtægten bør beregnes, er i Forhold til de mere fundamentale Spørgsmaal ført ud i en temlig vidtløftig Bredde, hvorved en Del af Bogen snarere kan siges at give særdeles forstandige — om end ret selvfølgelige — Forskrifter for et rationelt Bogholderi end egentlig finansvidenskabelige Regler. Helt original er kun en af Forfatteren forsøgt Begrundelse af den progressive Beskatning. Han forkaster alle tidligere Begrundelser af Progressionen og opstiller en ny, som vel er særdeles skarpsindig, men dog ikke fyldestgørende. At

en Indkomstskat bør være progressiv er i og for sig en naturlig Fordring, som ogsaa indrømmes fra mange Sider. For dem, der holder paa, at Skatten bør paalignes efter Skatteevnen, fremkommer Fordringen derved, at man indser, at en Skat, der udgør en vis Procent af Indtægten, i Virkeligheden paalægger de Personer, der har smaa Indtægter, et langt større Offer end dem der har store Indtægter. For saa vidt man holder paa, at Borgerne bør betale i Forhold til den Værdi, Statens Ydelser har for dem, har E. Sax (Grundlegung der theoretischen Staatswirtschaft) skabt et interessant og betydningsfuldt Grundlag for Spørgsmaalets Behandling, idet han, støttet paa de nyere Undersøgelser om Værdiens Natur, lægger Vægt paa den progressivt aftagende Værdi, som en vis Pengesum har for en Person efterhaanden som hans Formue og Indtægt voxer. Davidson, som i det hele er stærkt paavirket af Sax, har dog ikke udtaget Konsekvensen om den progressive Skat af hans Lære, og han forkaster ogsaa Læren om, at Skatten bør paalægges efter Skatteevnen, uden dog at fremføre noget vægtigt Argument imod den. Derimod ræsonnerer han omtrent som følger: Ifald alle havde samme Indtægt, skulde de ogsaa betale samme Skat. Hvis f. Ex. Folkets Indtægt var fordelt saaledes, at alle havde 1000 Kroner, og det Beløb, som Staten skulde bruge, var 5 pCt. af den samlede Indtægt, saa skulde enhver betale 5 pCt. eller 50 Kroner. Ifald nu den samlede Indtægt bliver den samme, men Fordelingen forandres, saa at en stor Del Familjer kun har 500 Kroner, en Del 1000 Kroner, og en Del forskellige Summer over dette Beløb, saa indtræder der den Forandring, at en stor Del Familjer ved at beskattes efter den gamle Maalestok vilde komme under Existensminimumet, hvilket ikke bør ske (Forfatterens Begrundelse heraf er i det Hele fyldestgørende). Det Skattebeløb, som herved gaar tabt, maa betales af andre. De, der kun har 1000 Kroner og derfor ikke har profiteret ved Forandringen i Fordelingen, bør ikke beskattes højere end før, men vedblivende betale 50 Kr., og det resterende Skattebeløb maa

reparteres paa de andre, og det i samme Forhold, som de har profiteret ved Forandringen, d. v. s. foruden de 5 pCt. af deres Indtægt skal de desuden betale en vis Procent af hvad de har over 1000 Kroner. Herved fremkommer Progressionen. Hele Ræsonnementet er baseret paa, at hvis alle har samme Indkomst, skal de betale samme Skat, men naar denne Regel skal begrundes, kommer man enten til Læren om Skatten efter Skatteevnen eller til Læren om at Statens Ydelser skal betales efter Værdien, og man kunde derfor lige saa godt have bibeholdt en af disse Lærers Forsvar for Progressionen. Naar D. mener, at hans Begrundelse har den Fordel, at den giver et bestemt Maal for Progressionen, saa ligger det i, at han lader de højerebeskattede betale en bestemt Procent af, hvad de har over Gennemsnitsindtægten, hvorved Progressionen i Virkeligheden bliver lovlig stærkt aftagende. Foruden andre herhenhørende Spørgsmaal behandler Forfatteren ogsaa Forholdet mellem en enkelt Indkomstskat og et System af forskellige Skatter paa de forskellige Indtægter, og giver den første Forrangen, hvilket under Forudsætning af Progression ubetinget maa bifaldes, da Progressionen under det andet System yderst vanskeligt eller slet ikke lader sig gennemføre.

E. M.
